

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδς Πατησίων άριθ. 9

Αί συνδρομαί αποστέλλονται άπ' εϊ-
κίας εις 'Αθήνας διά γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδδλφου Βελδ και 'Ιουλιου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετά εϊκόνων, μετάφρασις, * (τέλος) — Καρόλου Βρίκεττ :
ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ, μετάφρασις Ε. 'Αλεξάκη, (τέλος). —
Catulle Mendès : Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, διήγημα, (τέλος).
ΕΝ ΒΙΑ, εκ του Γερμανικου.

**ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΓΟΜΗ
πρωληρωσία**

'Εν 'Αθηναϊς φρ. 8, ταϊς επαρχίαις 8,50
έν τῶ εξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν 'Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

*Η Πουλχερία έν παραφάρφω έναγκαλισμῷ προσεκόλλησε τό στόμα της εις τό στόμα εκείνου. (Σελίς 748).

τια τοίχος ἦν λεπτός καὶ εὐκόλως ἠκούετο ὅ,τι συνέβαιεν.

Ὁ Λαυρέντιος προσεπάθησε ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ἄκων ἤκουε.

— Καλὰ εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ, ἀλλ' ἡ πλατεῖα δὲν φωτίζεται ἐπαρκῶς... Φῶτα, μασκαράδες! δάδες... πυρσούς!

Καὶ ἔπινεν. Ἡ Πουλχερία ἐγέλα.

— Λοιπόν, Πουλχερία, τί νὰ κάμνῃ ὁ πτωχὸς Λαυρέντιος... Λυπούμαι πολὺ διότι εἶνε φίλος μου... Γνωρίζω μίαν νέαν, ἡ ὁποία πρὸ ἐνὸς μηνὸς κλαίει ποταμῆδόν.

— Ἡ ἡλιθία ἀδελφὴ σου, ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία... τόσῳ τὸ καλλίτερον!... ἄς ἀποθάνῃ ἐπὶ τέλους!

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἐμερῦ γελῶν, εἶσαι σκληρὰ, φίλη μου.

— Καὶ αὐτός, ἐξηκολούθησεν ἡ Πουλχερία, ποῦ εἶνε ὁ ἀθλιός, ὁ ἀνανδρός; Ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ, δὲν ἔχει ὅμως τὸ θάρρος νὰ παραστῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀξιοτίμου πατρὸς του... Ἄ! ἤθελα νὰ τον ἔχω ἐκεῖ, πλησίον εἰς τὴν λαιμητόμον καὶ νὰ τῷ ἀλείψω τὸ πρόσωπον μὲ τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς του!

— Ἄ! ἄ, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ, χαριτωμένη ιδέα...

— Σιώπα λοιπόν, ἐλεεινέ!

— Βεβαίως εἶμαι ἐλεεινός! Ἐλα! ἄς πῖωμεν αὐτὴ ἡ ρακὴ εἶνε νέκταρ... Εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἴδω διπλὴν κατατόμησιν!

— Ναί, ἄς πῖωμεν! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία... Εἰς ὑγείαν τοῦ κυρίου Δαλισιέ καὶ τοῦ υἱοῦ του!

Ὁ Λαυρέντιος ἐκράτει τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἔφρασε τὰ ὦτα ἵνα μὴ ἀκούῃ.

Ἄλλ' ἡ Πουλχερία ἐτραγῶδει ἤδη.

— ὦ! τὸ ἄσμα τώρα, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Καλῶς! οὐδὲν πρέπει νὰ λείψῃ.

— Εὐγε! ἔλεγεν ὁ Ἐμερῦ.

Ἡ Πουλχερία ἐξηκολούθει ἄδουσα.

— Ἄλλά, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ, ἂν ἀρχίσουν καὶ δὲν ἴδωμεν τίποτε;

— Ἔσο ἤτυχος, βλέπω ἀδιακόπως εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Καλὰ! εἶσαι τακτικὴ γυναῖκα... Ἐξακολούθει.

Καὶ ἡ Πουλχερία ἐτραγῶδει πάντοτε.

— Εὐγε! εὐγε! ἔλεγεν ὁλονὲν ὁ Ἐμερῦ.

Ἀφῆνης ἐσιώπησεν ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη συντριβεῖσα, ὁ δὲ Λαυρέντιος εἰσώρησεν ὀργίλος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Δι' ἐνὸς γρόνθου κατέρριψε τὸν Ἐμερῦ. Εἶτα ὄρησεν κατὰ τῆς Πουλχερίας, ἤρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ δι' ὑπερφυσικῆς ρώμης ἔφερον αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὴν ἀφῆκε χαμαί.

— Σέ, ἔχιδνα, ἀνέκραξε! θὰ σέ κατασυντρίψω!

— Νὰ μὲ κατασυντρίψῃς! ἀνέκραξεν ἐκείνη...

— Ναί! θὰ ἀποθάνῃς!

— Διὰ τῆς χειρὸς σου, εἶπεν ἐκείνη, μετὰ χαρᾶς... ἄ! εὐχαριστῶ!... δὲν ἠλιξῶ πλέον αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν...

Ἐλα! φόνευσόν με! τελειώσέ με... πρὸ τριῶν χρόνων ἀποθνήσκω διὰ σέ!...

Ὁ Λαυρέντιος ἔστη ἔκπληκτος καὶ ἀσθμαίνων.

Ἐκείνη ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ ἐν ἀπέλπιδι ἐναγκαλισμῷ:

— Ἐν φίλημα! ἀνέκραξε, τὸ τελευταῖον... ὦ! ἀφοῦ θὰ ἀποθάνω μὴ τὸ ἀρνῆσαι... ὦ! μὴ μὲ ἀπώθεῖς εἰς μάτην!... Νά!... σέ ἐφίλησα...

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

— Τώρα, εἶπε, δύνασαι νὰ μὲ φονεύσῃς... Ἀποθνήσκω ἀγαπῶσά σε! μόνον σέ ἠγάπησα πάντοτε... Λοιπὸν σπεῦσε! τί; δισταζεις;

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεμακρύνθη καὶ ἔπεσε κλαίων ἐπὶ ἔδρας.

Ἡ Πουλχερία ἐπλησίασεν ἱκετεύουσα πάλιν αὐτόν.

— Θεέ μου! ἔλεγε, δὲν ἔχεις ἐν ὄπλον, ἐν ἐγχειρίδιον; Σοὶ ζητῶ τὸν θάνατον ὡς χάριν! εἶμαι πολὺ δυστυχὴς· πάσχω πρὸ πολλοῦ... Δὲν θέλω νὰ ζήσω, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷς... Ὑπῆρξα σκληρὰ πρὸς σέ καὶ μὲ ἐκδικεῖσαι... Ἀλλὰ σέ ἠγάπων μέχρι παραφροσύνης καὶ ἤμην ζηλότυπος· ἐνόμισα ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἠδυνάμην νὰ σέ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἀγαπήσῃς πάλιν... Ἐλα! φόνευσόν με, σέ ἱκετεύω!

Ὁ Λαυρέντιος ἠκροῶτο αὐτῆς ἐν ἀπειριγράπτῳ συγκινήσει. Αἴφνης τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ὁ δεικτικῆς ἐδείκνυεν ἐπὶ τὰς ὥρας παρὰ πέντε λεπτά.

Ἡ γέρθη ἀποτόμως, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ παρετήρησεν ἔξω κινήσεις ἀσυνήθης παρετηρεῖτο περὶ τὴν φυλακὴν.

— Ἐφθασεν ἡ ὥρα! ἐπιθύρυσεν.

Ἐπανῆλθε ζωηρῶς πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ φαλιδίον καὶ ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ Πουλχερία εἶχεν ἐγερθῆ καὶ εἶδε πάσας αὐτοῦ τὰς κινήσεις.

— Τί ἐπῆρες ἀπ' ἐκεῖ; ἀνέκραξε... δηλητήριον... ναί... ὦ! θὰ λάβω καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτό.

Ταυτοχρόνως ὅμως εἶδε τὸ πρὸς τὴν Αἰμιλιαν γραμμάτιον.

— ὦ! ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ! ἀνέκραξεν ἀρπάζουσα καὶ θέτουσα αὐτὴν εἰς τὸ στόμα της.

— Ἐλθέ νὰ μοὶ τὴν ἀποσπάσῃς! ἐφώνει.

— Δυστυχὴς! τί πράττεις;

— Ἦτο τὸ ὕστατόν σου χαῖρε, εἶπε μασσῶσα αὐτὴν. Ἄ! ὄχι, δὲν θὰ τὴν λάβῃ!

Ἐπὶ τὰς ὥρας ἐσήμανον εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς φυλακῆς.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔστη ἐκεῖ εὐθύς καὶ ἀκίνητος.

ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φωταερίου καὶ τῆς ἡοῦς, ἐφαίνοντο τὰ εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς συμβαίνοντα.

Ἡ θύρα ἐκείνη ἠνεώχθη ὁ Λαυρέντιος εἶδεν ὄμιλον ἀνθρώπων ἐξερχομένων ἦσαν οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Δακολάρ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὄμιλος ἐφάνη παρὰ τὸ ἱκρίωμα.

Ὁ Δακολάρ ἴστατο εὐθυτενῆς, ὑψαύχην καὶ μὲ εὐσταθῆς τὸ βλέμμα· ἐποίησε κινήσιν στενοχωρίας εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις παρουσίαζεν αὐτῷ τὸν ἐσταυρωμένον ὡς εἰ ἔειχε ἄλλο τι κατὰ νοῦν νὰ πράξῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ὅντως, τὸ βλέμμα περιέφερε κύκλω τῆς πλατείας μετ' ἐκφράσεως ἀνησυχίας... Τέλος εἶδε τὸ παράθυρον, εἰς ὃ ἦτο ὁ Λαυρέντιος... Ἀμφοτέρων τὰ βλέμματα συννητήθησαν οἰονεὶ συνδιαλεχθέντα... Διπλοῦς χαιρετισμὸς ἀντηλλάγη.

Εἰς δύο δευτερόλεπτα ὁ Δακολάρ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς σανίδος, προσεδέθη καὶ ἡ μάχαιρα κατέπεσε...

Συγχρόνως ὁ Λαυρέντιος ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ τὸ φαλιδίον.

— Ἄφησε καὶ δι' ἐμέ! καὶ δι' ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία.

Καὶ ἀρπάσσασα τὴν χεῖρα τοῦ Λαυρεντίου ἔφερον αὐτὴν μετὰ τοῦ φαλιδίου ἀπλήστως εἰς τὸ στόμα της.

Ἐκεῖνος ἐκλονίζετο ἤδη καὶ αἴφνης ἔπεσεν ὡς κεραυνοβληθείς.

Ἡ Πουλχερία ὄρησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν παραφροῇ ἐναγκαλισμῷ προσεκόλλησε τὸ στόμα της εἰς τὸ στόμα ἐκείνου, ὡς ἵνα εἰσπνεύσῃ τὸν θάνατον ἐν τελευταίῳ φιλήματι.

Μετὰ πέντε λεπτά ὁ Μοῦλ ἀνησυχῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο· ἀλλ' ἔστη καταπλαγεὶς πρὸ τῶν δύο ἐκείνων πτωμάτων σφιγκτὰ ἐνηγκαλισμένων, ἐνῶ ἐν τῷ γείτονι καπηλείῳ φωνὴ μεθύσου ἐτραγῶδει τοὺς τελευταίους στίχους ἄσματος κατασταθέντος δημῶδους καὶ ἐξιστοροῦντος τὰς περιπετείας τοῦ Λαυρεντίου.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

[Τέλος]

Ε'

Ἐνεκα τῶν πολλῶν περιποιήσεων καὶ φροντίδων, τὰς ὁποίας ἔλαβον, ὑπὲρ αὐτῆς καίτοι μεγάλως ἀπό τινος περισπώμενοι, ὡς ἐκ τῆς δεινῆς θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκετο ὁ νεαρὸς λόρδος, ἡ Μαργαρίτα διήλθε τὴν ἀσθένειάν της χωρὶς ποσῶς ν' ἀσχημίσῃ ἐξ αὐτῆς τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀφθονὸς ἀβρὰ αὐτῆς κόμη ὤχετο καὶ βραχεῖς μόνον μέλανες βόστρυχοι ἐκυμάτιζον περὶ τὸ διαφανές αὐτῆς πρόσωπον.

Ἀπ' ἀρχῆς ἀπηγόρευσαν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πάσχοντα νεαρὸν λόρδον, ὃν ὑπερεπεθύμει νὰ ἴδῃ καὶ ἂν τῇ τὸ ἐπέτρεπον, ὡς μετὰ τινος δειλίας εἶχεν ἐκφρασθῇ, νὰ προσφέρῃ καὶ πρὸς τὸν υἱὸν τὰς αὐτὰς περιποιήσεις, ὡς καὶ πρὸς τὴν

μητέρα· ἀλλ' ὁ ἰατρός, καίτοι μὴ ἔχων ἄλλους βοηθούς, ἢ τὴν μίαν καὶ μόνην νοσοκόμον, ἦν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε προσκλήσει, καὶ ἐφ' ὅσον τῆ ἦτο δυνατόν, καὶ τὴν γηραιὴν λαίδην, ἀντέστη πρὸς τὴν πρότασιν τῆς ταύτης, εἰπὼν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῆ εὐθύς, ἅμα ἀναλαβοῦσα εἰς κόπους καὶ ἀγρυπνίας. Ἀλλ' ἀκριβῶς νύκτα τινά, καθ' ἣν ἡ νόσος ἐφαίνετο εἰς τὴν μεγίστην αὐτῆς ἐπίτασιν καὶ οἱ περιποιούμενοι τὸν ἀσθενῆ, παρὰ τὰς προσπάθειάς των, εἶχον ἀποκάμει ἕκ τε τῶν ἀγρυπνιῶν, τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν κόπων, ἢ Μαργαρίτα ἀπεφάσισε, καὶ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἰατροῦ καὶ πάντα ἄλλον λόγον παραβλέπουσα, νὰ ἰδῆ τὸν ἀσθενῆ, οὗ ἡ θέσις, ὡς ἀορίστως ἐμάνθανεν, εἶχε τοσοῦτον δεινωθῆ.

— Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν ἰδῶ· σκληρὸν δὲν θὰ ἦτο νὰ κείται κλινήρης τοσοῦτον πλησίον μου, ν' ἀποθνήσκῃ σχεδὸν καὶ τίς οἶδε, ἐὰν δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορά, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν τὸν ἰδῶ;

Δάκρυ θαλερὸν ἐπέλαμψεν εἰς τοὺς ὠραιοὺς ὀφθαλμούς της καὶ στεναγμὸς λύπης ἀφάτου ἐξῆλθε τῶν κοραλλίνων χειλέων της, μετὰ τὰς λέξεις ταύτας.

Ἀναλαβοῦσα τὴν ἔμφυτον αὐτῆς τόλμην προὔωρῆσεν εἰς τὸ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον δωματίον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀκροποδητὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκριβῶς εἶχεν ἐξέλθει ὁ ἰατρός καὶ μεταβῆ, ἵνα δι' ὀλίγας στιγμὰς ἀναπαυθῆ ἐπὶ ἀνακλίντρου τινὸς κειμένου ἐν τῇ αἰθούσῃ· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ περισσότερον ὁ γηραιὸς δόκτωρ, ὀλίγη ἀνάπαυσις τῷ ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἡ λαίδη Ὀλυφαντ καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀποσυρθῆ ἐνωρίτερον, ἐξηνητλημένη σχεδόν, εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἢ δὲ νοσοκόμος ὡσὺτως ἀποκεκμηκυῖα ἐκοιμάτο βαθέως ἐν τινι τοῦ κοιτῶνος γωνίᾳ.

Τοιοτοτρόπως ἡ Μαργαρίτα εἰσελθοῦσα εὐρέθη σχεδὸν μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ πάσχοντος, ὅστις, βεβουθισμένος εἰς νάρκωσιν καὶ ἀτονίαν, ἐφαίνετο ὡσεὶ νεκρός· μόλις ἠκούετο ἢ μετὰ κόπου πνοή του· ἐδίστασεν αὐτὴ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐστακμάτησε μόλις προχωρήσασα ὀλίγα τινὰ βήματα· ἡ καρδία αὐτῆς τοσοῦτον σφοδρῶς ἔπαλλεν, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι ἂν ὑπῆρχε καὶ ἕτερός τις ἀγρυπνῶν ἐν τῷ δωματίῳ θὰ ἤκουε τὸν κρότον τῶν παλμῶν της. Ἐπὶ τέλους ἀναλαβοῦσα τὴν γενναϊότητά της προσήγγισεν ἀθουρώδως εἰς τὴν κλινὴν καὶ ὅτε εἶδε τὸ ὠχρὸν μὲν ἀλλὰ πάντοτε, εἰ καὶ κατεστιγμένον ὑπὸ τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου, συμπαθητικὸν καὶ ὠραῖον πρόσωπον τοῦ νεαροῦ λόρδου, ἀλγυνότατον συναίσθημα περισφιγξέ τὴν σχεδὸν διαρρηγνυμένην ὑπὸ τῶν σφοδρῶν παλμῶν καρδίαν της. Ἀκουσίως της ἔστεινε τὴν χεῖρα, ἔλαβε τὴν τοῦ πάσχοντος καὶ ἐθλίψεν αὐτήν· ἔκκλειν αὐτὴ δεικνύουσα τὸ καταβιβρώσκον τὸ νεαρὸν ἐκεῖνο καὶ ἄλλοτε τοσοῦτον ἄμαρτον καὶ εὖρωστον σῶμα πῦρ· ἔκυψε καὶ ἔφρεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ συνεπίεσεν αὐτὴν σπασμωδικῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Θαλερώτατα, φλογερώτατα δάκρυα διηυλάκουν τὸ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον καὶ στεναγμοὶ βαθύτατοι ἀλληλοδιαδόχως ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στήθους της, τὸ ὅποιον σφοδρῶς, ὡς τὰ πρὸ τῆς ἐπελεύσεως ὀμβροῦ ἢ δεινῆς καταγιγίδος ὑπὸ τοῦ προαγγέλου αὐτῶν ἀνέμου τὰ σαλευόμενα φύλλα τῶν δένδρων, ἀνέπαλλε καὶ ἀνυψοῦτο καὶ κατέπιπτεν, ὡς κλυδωνιζομένη θάλασσα. Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὰ χεῖλη τοῦ ἀσθενοῦς ἐφάνησαν ὅτι ἐκινούντο καὶ λέξεις τινὲς δυσδυσάκριτοι, ἀσθενεῖς, διεξέφευγον αὐτά· ἔκυψεν αὐτὴ προσήγγισε τὸ οὖς αὐτῆς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀνεσκίρτησεν, ὡς ἠλεκτρισθεῖσα, ἀφοῦ ἤκουσε τὰς μόλις ἀκουόμενάς καὶ διακοπτομένας ταύτας λέξεις· «Φιλτάτη μου... Μαργαρίτα... ἀδελφῆ μου... Δὲν θὰ σὲ ἰδῶ!... Ὅ ἀποθάνω...» Καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἔπαυσαν κινούμενα καὶ ἡ προτέρα νάρκωσις καὶ ἀτονία ἐφαίνετο ὅτι κατέλαβε πάλιν αὐτόν.

— ὦ! Θεέ μου, ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα, ὦ Θεέ μου! εἰσέτι μὲ ἀγαπᾷ... εἰσέτι μὲ συλλογίζεται. Δός, δός αὐτῷ, ὦ Πανάγαθε, τὴν ὑγίειαν, ἢ ἐὰν ἀφεύκτως ἀπαιτῆς θυμὰ τι ἐκ τῆς εὐγενοῦς ταύτης οἰκογενείας, ἰδοὺ ἐγὼ! Λάβε με ἀντ' αὐτοῦ. Μὴ θελήσῃς νὰ στερήσῃς τὴν μητέρα τοῦ μόνου τέκνου της! Λυπήθητι αὐτήν! Τί θ' ἀπογείνη ἢ γηραιὰ αὐτοῦ μήτηρ, ἄνευ τοῦ προσφιλοῦς, τοῦ μόνου υἱοῦ της, τοῦ στηρίγματος, τῆς χαρᾶς της! Τί θ' ἀπογείνη; ὦ! λάβε τὴν ἰδικήν μου ζωὴν προθύμως, ἀγογγύστως προσφέρω αὐτήν, ὦ! οὐράνιε Πάτερ, ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του, ἢτις εἶνε τοσοῦτον χρήσιμος! Ἡ ἰδική μου ζωὴ ὀρφανῆς, ἐρήμου καὶ μεμονωμένης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς τί χρησιμεῖς; ὦ! εἰσάκουσόν με, λάβε αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του!

Ἀκράτητα δὲ καὶ φλογερώτατα ἔρρεον τὰ δάκρυά της καὶ στεναγμοὶ βαρύτεροι, ἐκ τῶν μυχῶν τῆς καρδίας αὐτῆς ἐξερχόμενοι, συνῶδεον τὴν ροὴν αὐτῶν, ὅπως ἐν ὄρα δεινοῦ χειμῶνος βαθύς καὶ βαρὺς ἀκούεται ὁ τὸ πρὸς τὰς ὄχθας καὶ τοὺς ἐν τῇ κοίτῃ αὐτοῦ βράχους συγκρουόμενον ὀρηκτικοῦ ποταμοῦ ρεῦμα συνοδεύων αὐτὸ ρόθος.

Εἶτα κύψασα ἐτόλμησεν ὅ,τι πώποτε δὲν ἐφκντάζετο, ὅτι ἤθελε πράξῃ. Ἐπὶ τῶν φλεγόμενων αὐτοῦ χειλέων ἐπέθεσε φίλημα φλογερώτερον αὐτῶν, καὶ βαθέως στεναζούσα ἐξέφρην, ἢ μᾶλλον ἐξέφυγον τῶν χειλέων της, αἱ λέξεις αὗται:

— Πόσον τὸν ἠγάπων, ὦ! πόσον τὸν ἀγαπῶ, Θεέ μου! Οἶμοι! τὴν στιγμήν μόνον ταύτην κατανοῶ τὴν σφοδρότητα τοῦ πρὸς αὐτόν ἔρωτός μου!

Αἶφνης ἀνεπήδησε ρήξασα ἀσθενῆ φωνὴν καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν συγκρῦψασα τὸ πρόσωπον αὐτῆς, τὸ ὅποιον κατεκαλύφθη ὑπὸ πορφυροχρόου χροῖας, ἀπεμακρύνθη βήματα τινὰ τῆς κλινῆς τοῦ πάσχοντος, ἦν μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ τινος φόβου προσέβλεπεν.

Ὁ ἀσθενῆς εἶχε διανοίξει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ προσῆλῶσει αὐτοὺς μετὰ

προσοχῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὠραίας νεάνιδος!

— Εἰσθε σεῖς, δεσποινίς, εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ. Σεῖς εἰσθε; ἢ βλέπω ἄρα τερπνὴν ὄπτασιν, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς μοι ἔπεμψεν ὡς γλυκεῖαν παρηγορίαν πρὸ τοῦ θανάτου μου;

Ἐσίγησεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς εἰ θέλων νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις, εἶτα μὲ τὴν αὐτὴν τῆς φωνῆς δυνάμιν προσέθεκεν:

— Εἰπέτε μοι, σεῖς εἰσθε; ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀκούσω καὶ πάλιν τὴν γλυκεῖαν φωνήν σας, τὴν προτέραν ἀπροσδόκητον δι' ἐμέ ὁμολογίαν σας... ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ἐπαναλάβετε καὶ πάλιν, σὰς παρακαλῶ, τὰς γλυκεῖας ταύτας λέξεις... Ἐὰν δὲν εἰσθε φάσμα, ἢ πλάσμα τῆς πυρεσοῦσης φαντασίας μου, λυπηθῆτέ με, διότι... μὲ τὰς λέξεις ταύτας... μὲ τὴν ὁμολογίαν σας αὐτὴν ἴσως, ... ἴσως... σωθῶ!... Ὁ ἔρωσ σου μόνον, δεσποινίς. Ἐλλερθε, δύναται νὰ μὲ σώσῃ! Ἄνευ αὐτοῦ, τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν; ... πρὸς τί θὰ μοι χρησιμεύσει; ...

— ὦ! ναί! σὰς ἀγαπῶ, σὰς λατρεύω, πρὸς τί πλέον νὰ σὰς τὸ κρύπτω, μιλόρδε;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας καὶ ἐπεφάνη αὐτὸ καταπόρφυρον καὶ μαγευτικώτερον, ὅπως ὁ ἥλιος, ὅστις, διερχόμενος διὰ μέσου πυκνῶν νεφελῶν ἀμαυρῶν, αἶφνης ἀπαλλαχθεὶς τῆς ἐπιπροσθήσεως τούτων, φαίνεται ἔτι μᾶλλον ἀκτινοβόλος, ἔτι μᾶλλον λαμπρότερος.

Σὰς ἠγάπων, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἀφ' ὅτου σὰς εἶδον, σὰς ἠγάπων ἕκτοτε καὶ τώρα σὰς ὑπεραγαπῶ!

Καὶ λιπόθυμος σχεδὸν ἐκ τῆς αἰδοῦς, ἢ ὠραίας νεανίς, ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλινῆς τοῦ ἀσθενοῦς τὸ ὑπερρυθριῶν πρόσωπόν της, οὗτος δὲ αἰσθανθεὶς ἐν ἐαυτῷ αἶφνηδιαν καὶ ἀπροσδόκητόν τινα δυνάμιν ἠνωρθώθη καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ ραδιῖον καὶ αἰθέριον ἐκεῖνο ἀνάστημα ἐπιθέσας ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς θερμώτατον φίλημα!

¶

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ ἰατρός, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γηραιᾶς λαίδης. Ἐμειναν ἀμφοτέροι, ὡς ἕκαστος δύναται εὐκολώτατα νὰ φαντασθῆ, ἐκπληκτοὶ εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέαμα· ἐσιώπων ἀποροῦντες, θαυμάζοντες· ἀλλ' ὁ νεκρὸς λόρδος κατορθώσας νὰ ἀνορθωθῆ ὀλίγον, μὲ μειδιάμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καὶ μὲ φωνὴν ὡπωσοῦν εὐδιάκριτον εἶπε:

— Μητέρα, ἀγαπητῆ μοι, μητέρα, ἰδοὺ, αὐτὴ εἶνε ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἠγάπων καὶ ἀγαπῶ, ἐλάτρευον καὶ λατρεύω! ἐκείνην, δι' ἣν πολλακίς, ἢ μᾶλλον πάντοτε, μ' ἐβλεπες μελαγχολοῦντα καὶ πολλακίς μὲ ἠρώτας τὴν αἰτίαν· ἐὰν μοι ὑπόσχεσαι ὅτι ἀντὶ ἀγαπητῆς σου θετῆς θυγατρῆς, δύνασαι καὶ θέλεις ν' ἀποκαλέσῃς αὐτὴν προσφιλεστάτην νύμφην σου, θυγατέρα σου, ὦ! τότε ἐλπίζω, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἰδῆς καὶ τὸν υἱόν σου ἀναλαμβάνοντα ἐντελῶς!

Συνελθούσα δὲ τὴν στιγμήν ἐκείνην, χάρις τῇ συνδρομῇ τοῦ δόκτορος Γρέυ, ἡ Μαργαρίτα, ἀνακαλέσασα ἄπασαν τὴν γενναιότητα καὶ σκεφθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο ἔτι νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς φίλην, τί εἶχε συμβῆ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ λόρδου Λιονέλ, ἐπὶ τέλους κατανοοῦσα, ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀναβάλῃ τοῦτο περισσώτερόν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τοσοῦτον εἶχον προβῆ τὰ πράγματα καὶ τοσοῦτον προφανῶς ἐξεδηλοῦντο τὰ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους αἰσθήματα, ἐξέθεσεν αὐτῇ σαφῶς ἅμα καὶ συντόμως τὰ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὴν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐν Ἀμερικῇ γενομένην πρότασιν τοῦ λόρδου Ὀλυφαντ καὶ ἐν ἀδόλῳ εἰλικρινεῖα τὰ αἴτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἤρνηθη ν' ἀποδεχθῇ αὐτήν.

Ἡ λαΐδη Ὀλυφαντ ἠκροάσθη αὐτῆς μετὰ προσοχῆς μεγίστης καὶ ἐν σιωπῇ εἶτα προσκλίνας καὶ περιπτυσσομένη τρυφερώτατα αὐτήν,

— Διατί, ὦ φιλάτη μου, τῇ εἶπε, νὰ μὴ με τὸ εἶπῃς πρότερον; Δὲν πιστεύω, ὅτι τοσοῦτον μὲ πρηνίζεις, ὥστε νὰ νομίζεις, ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη ἤθελεν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὴν πρὸς σὲ θερμότητην καὶ τρυφερωτάτην στοργὴν μου!

Εἶτα ἀναλαμβάνουσα ἤθος μεγαλοπρεπέστερον τοῦ συνήθους μὲ φωνὴν ἐνέχουσαν τι τὸ ἐπίσημον, συγκεινημένη, καὶ συνοῦσα τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ συγκρατοῦσα αὐτὰς μὲ ἀμφοτέρως τὰς ἰδικὰς τῆς, ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ Θεὸς σὺ εἶχε προορίσει δι' ἀλλήλους! Αὐτός, οὐ εὐλογητὸν εἶναι τὸ ἄγιον ὄνομα, πρὸ καιροῦ εἶχεν εὐλογῆσαι τὴν ἔνωσιν ὑμῶν ὑπέκουςα εἰς τὸ πανάγιον Αὐτοῦ θέλημα καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν συνάμα καὶ εὐχαρίστησιν τῆς καρδίας μου μετὰ χαρᾶς καὶ δοξολογοῦσα ἐκ βάθους καρδίας τὸ ὄνομά Του, σὺς εὐλογῶ καὶ σὺς εὐχομαι, ὦ φίλιτάτα μου τέκνα, πάσαν χαρὰν καὶ πάσαν εὐτυχίαν!

Κατεφίλησεν ἀμφοτέρως τρυφερώτατα, ἐνῶ δάκρυα χαρᾶς ἔρρεον διὰ τῶν παρειῶν τῆς, τὸ δὲ ἔτι ὠραῖον καὶ σεβαστὸν πρόσωπόν τῆς ἤστραπτεν ἐκ φαιδρότητος ἀνεκλαλήτου! Ὁ γέρων ἰατρός δὲν ἠδύνατο, ὡς παλαιὸς καὶ πιστὸς φίλος, νὰ μὴ συμμερισθῇ εἰλικρινέστατα τὴν συγκίνησιν καὶ χαρὰν τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης καὶ περιχαρῶς ἀνεφώνησεν ὑποδακρύων:

Τὸ εὐτυχές, τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ἐπεισόδιον προὐκάλεσε τὴν κρίσιν τῆς νόσου· ὁ λόρδος, δύναμαι ἀπὸ τοῦδε νὰ διασθεβαιώσω, ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐντελῶς καλά! Καὶ τὸ καλὸν τοῦτο ὀφείλομεν εἰς τὸν ἔρωτα! Ὡ, βεβαίως δὲν εἶνε πάντοτε τυφλὸς ὁ φιλοπαιγμων οὗτος υἱὸς τῆς Παφίας, ὅταν εἰξεύρῃ νὰ συνονοῖ διὰ τῶν χρυσῶν καὶ τερπνῶν αὐτοῦ δεσμῶν δύο τοσοῦτον ὠραίας καὶ εὐγενεῖς ὑπάρξεις! Ἐγὼ εὐθύς κατενόησα πόσον σὺς ἠγάπα, μιλῶρδε, ἡ ὠραία μνηστῆς σου, διότι ὁσάκις ἀνεφέρετο τὸ ὄνομά σου τὰ λαμπρότερα καὶ εὐχρώτερα ρόδα ἀ-

νέθαλλον ἀμέσως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς γέρων καὶ ἔχων τοσαύτην πείραν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ διαφύγῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα ἄπαξ ἡ δὲς τῇ διεξέφυγε ὅτι σὺς εἶχε γνωρίσει ἐν Ἀμερικῇ. Λάβετε τὴν ὥρα, ὦ ἀγαπητά μου τέκνα, καὶ συγχωρήσατέ μοι, ἐὰν σὺς ἀποκαλῶ μετὰ γλυκύτατα ταῦτα ὀνόματα, λάβετε καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ εἰλικρινῶς ἀγαπῶντός σου καὶ ἐκ κέντρου καρδίας εὐχομένου ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σου, γηραιοῦ δόκτορος Γρέυ!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ νεαρὸς λόρδος ἀνέλαβε, τῷ ὄντι, ἐντελῶς. Ὁ ἔρωτος ἐνεφύσα εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἡ πρὸς τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ μητέρα τρυφερωτάτη ἀγάπη καὶ εὐπείθεια, ἦν μόνον καὶ μόνον παρέβη, ἵνα ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ φλογεροῦ αἰσθήματος του, ἔκαμον τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀγνωρίσῃ, ὅτι τὰ ἔτη παρερχόμενα κατέστησαν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εὐγενέστερον καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐπάξιον τῆς ἀγάπης τῆς! Καὶ πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ἡ ἔπαυλις τῶν προγόνων του διεκοσμήθη ὑπὸ τῶν λαμπρῶν καὶ ἀνεκτιμήτων ἀρετῶν τῆς νεαρᾶς λαίδης Ὀλυφαντ, ἥτις, εἰ καὶ οὐχὶ ἐκ γένους τιτλοφόρων, ὡς ἐκ τῆς ἀγαθότητος ὅμως αὐτῆς καὶ τοῦ σπανίου κάλλους τῆς, ἦτο καταλληλοτάτη νὰ περικουμῇ τὴν ὑψηλὴν θέσιν, εἰς ἣν ἡ εἰμαρμένη ἐκάλεσεν αὐτήν· καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀκόμη ἡ γηραιὰ λαΐδη Ὀλυφαντ, ὡς τὸ πάλαι ἡ εὐγενὴς μήτηρ τῶν Γράκων εἰς τὴν ματαιόρρονα καὶ ἀλαζόνα ἐκ Καμπανίας δέσποιναν, ὡς τοὺς πολυτιμοτάτους ἀδάμαντάς τῆς ἐπέδειξε τοὺς δύο υἱούς τῆς, οὕτω καὶ αὐτὴ ἐναθρονομένη ἐπέδεικνεν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας φίλους καὶ φίλας τῆς τὴν γενναίαν, πλήρη αὐταπαρνήσεως καὶ ἀκριβοῦς τοῦ καθήκοντος τηρήτριαν νεαράν, ὠραιστάτην καὶ ἀξιεραστοτάτην νύμφην τῆς!

ΕΠΗΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

CATULLI MENDĒS

Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Λιγνημα φανταστικόν

[Τέλος]

Οἱ ἡγεμόνες, κρίνοντες τὴν ἄνισον πάλιν, ἀπέσχον τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ὅσον ἐλυκυστικὴ καὶ ἀνῆτο ἡ ὑποσχεθεῖσα ἀμοιβή· οὕτως ὥστε, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης ἡμέρας, πάντες περιέμενον ν' ἀπολεσθῶσιν ὑπὸ τὰ βραβεία τῆς πόλεως, ὅτε πρόσωπά τινα, ἐνεδρεύοντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τείχους εἶδον τοὺς τρεῖς γίγαντας νὰ ἐξέρχωνται μὲ κινήματα θλίψεως καὶ φρίκης ἐκ τῆς σκηνῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκοιμῶντο, καὶ νὰ φεύγωσιν ὀλοῦζοντες ὡς παράφρονες

Ἡ γενικὴ χαρὰ ὑπῆρξε τοσοῦτον μείζων ὅσον ἦτο ἡ ἀπελπίσια· ἐν τούτοις ἐχάνοντο εἰς μυρίους στοχασμούς ἐπὶ τοῦ αἰτίου τῆς τόσο ἀπροσδοκῆτου ἐλευθερώσεως.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ μικρὰ πριγκίπισσα, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν χάριν εἰς τὸ πτηνὸν ποῦ ἀγαπῶ διὰ τὸ εὐτυχές αὐτὸ συμβάν. Εἰσῆλθε πετῶν εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἐχθρῶν σου καὶ μὲ τὸ ράμφος του, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο, τοῖς ἐξώρυσεν τοὺς ὀφθαλμούς. Πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς — εἶτε διότι δὲν ἔκρινεν ἀληθῆ τὴν διήγησιν τῆς πριγκιπίσσης, εἶτε, παρὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν, διότι ἠσθάνετο βεβαίως ἀποστροφὴν νὰ γείνῃ πενθερός ἐνὸς πτηνοῦ — παρεκάλει τὴν κόρην του νὰ μὴ τὸν ζαλιζῆ περισσώτερον καὶ μάλιστα τῆς ἐστρεψε καὶ τὰ νῶτα μετὰ μεγάλης ἀγκυκλήσεως.

Τὴν ἐσπέραν, ἐν ᾧ τὸ ἀηδόνι προοιμιάζετο ἐντὸς τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φύλλων,

— Ἄ! εὐμορφό μου πουλάκι ποῦ σὲ λατρεύω, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν· διότι ὁ πατήρ μου, μοιλονότι τὸν ἠλευθέρωσας ἀπὸ τοὺς γίγαντας, δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε:

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου· ὅλα θὰ διορθωθοῦν, ἀφ' οὗ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε ψάλλον νέα ἄσματά, τὰ ὁποῖα εἶχε συνθέσῃ.

Γ'

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ ταμίης τῶν ἀνακτόρων ἐγένετο ἄφαντος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δυνηθῆ νὰ μάθῃ ποῦ εὕρισκετο, τὸ δὲ μέγα ἐκ κέδρου καὶ χρυσοῦ κιβώτιον, ὅπερ περιέκλειε πρὸ μικροῦ τοσοῦτους λυχνίτας, ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας εὖρον κενόν. Ὁ βασιλεὺς, λίαν φιλάργυρος, ἐφάνη κατατεθλιμμένος ὅτι ἀπεγυμνώθη οὕτως· καίτοι δ' εἶχε πολλοὺς ἔτι θησαυροὺς δὲν ἔπαυε νὰ παραπονῆται ὡς ἐπαίτης, οὕτινος εἶχον ἀφαιρέσει τὸν τελευταῖον ὀβολόν, ὃν εἶχε συναθροίσει ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν.

— Ἐλεημοσύνην, παρακαλῶ, ἀνεφώνει, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὺς τὸ ἀναπληρώσῃ.

Διεσάλπισε διὰ κηρύκων εἰς τὰ βασίλεια τῶν περιχώρων ὅτι θὰ εἶδε τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις, πρίγκιψ ἦ μή, ἤθελεν ἀποκαλύψει τὸν κλέπτην καὶ ἐπαναφέρει τοὺς τιμαλφεῖς λίθους του. Ἐκ τούτου δὲν ὠρελήθη καθόλου· πολλὰ ἡμέρας παρῆλθον χωρὶς νὰ μάθῃ καμμίαν εἰδησιν οὔτε περὶ τοῦ ταμίου οὔτε περὶ τοῦ θησαυροῦ. Πρῶταν ὅμως τινά, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς μετὰ μελαγχολίας ἀνήγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς! Ὅλοι οἱ μαργαρίται, οἱ λυχνίται καὶ οἱ ἀδάμαντες εὕρισκοντο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου. Θὰ

ἔλεγέ τις ὅτι ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης ἀστείων, τοσαύτη λάμψις ἀνεπέμπετο ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκείνου κιβωτίου.

Φαντάζεται τις εὐκόλως τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ βασιλέως· ἐν τούτοις θὰ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐκεῖνον, ὅστις εἶχεν ἐπανεύρη τούς τιμαλφεῖς του λίθους.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, πρέπει νὰ γνωρίζῃς χάριν εἰς τὸ πτηνὸν ποῦ ἀγαπῶ διὰ τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ συμβάν. Εἶχε παραφυλάξῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὸν κλέπτην, ἐγνωρίζε δὲ ποῦ ὁ θησαυρὸς ἦτο κρυμμένος. Ἐπὶ πολλὰς νύκτας, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μὲ πολὺν κόπον— φέρον ἓνα λυχνίτην εἰς τὸν ἀριστερόν του πόδα, ἓνα μαργαρίτην εἰς τὸν δεξιόν του, ἐν' ἀδάμαντα εἰς τὸ ράμφος του— ἐταξείδιεν ἀπὸ τοῦ κρυψῶνος εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ εἶχον τὸ παράθυρον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ ἐκοιμάσσο ἢ ὅτε εὐρίσκεσο εἰς τὸ κυνήγιον. Πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπίμονος καὶ φιλάργυρος. Ὡς ὅλοι δ' οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες γνωρίζουσιν ὅτι δὲν ἔχουσι δίκαιον, ἀπεφάσισε νὰ δυσαρεστῆται τρόπον τινά, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὴν κόρην του ὅτι θὰ τὴν ἐκλείεν ἐντὸς πύργου, ἀν τοῦ ὠμίλει πάλιν περὶ γάμου μετὰ τοιοῦτου συζύγου.

Τὴν δὲ ἐσπέραν, ἐν ᾗ τὸ ἀηδόνι προοιμαίετο ὑπὸ τούς κλάδους τῆς τριανταφυλλιάς :

— Ἄ! εὐμορφό μου πουλάκι, ποῦ σὲ λατρεύω, εἶπε, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν· διότι ὁ πατὴρ μου, μολονότι τοῦ ἀπέδωκε τὸν θησαυρόν του, δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τούς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε :

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου· ὅλα θὰ διορθωθῶν, ἀφ' οὗ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε ψάλλον νέα ᾠσματα, τὰ ὅποια εἶχε συνθέσει δι' αὐτὴν καὶ ἦσαν τὰ γλυκύτερα, ἀφ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ.

Δ'

Ἄλλὰ δὲν τὴν ἐπαρηγόρησε τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ μαρασμοῦ ἕνεκα τοῦ διαψευδομένου ἔρωτός της, καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Ἴνα δὲ τὴν κομίσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν τάφον τὴν ἔθεσαν ἐπὶ στοιβάδος ἐκ καρποφύλλων καὶ ρόδων λευκῶν.

Ὁ βασιλεὺς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους θηρηνοῦντος, ἐβάδιζε πλησίον τοῦ εὐωδιαζόντος φερέτρου, ἐκβάλλων κραυγὰς σπαρρακτικὰς, δυναμένας νὰ συγκινήσωσι καὶ μαρμακρινὴν καρδίαν. Ἐν ᾗ δ' εἶχον φθάσει εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ παρεσκευάζοντο νὰ καταθέσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν τάφον τὴν ὠραίαν νεκράν, ἀηδόνι ἐξαίφνης ἐκελεύθησε κεκλιμένον ἐπὶ κλάδου σημύδας :

— Βασιλεῦ! τί θὰ εἶδες εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σοι ἀπέδιδε ζωσαν τὴν θυγατέρα ποῦ κλαίεις ;

— Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤθελε μοι τὴν ἀποδώσῃ, ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, θὰ εἶδιδά αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ τὸ ἦμισυ τοῦ βασιλείου μου, τὸ ὀρκίζομαι !

— Φύλαξε ὄλον σου τὸ βασιλεῖον ! Ἡ κόρη σου μὲ ἀρκεῖ. Ἄλλὰ πρόσεξε καλὰ, νὰ μὴ ἀθετήσῃς τὸν ὄρκον σου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας τὸ ἀηδόνι κατέβη ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πώγωνος τῆς νεκρᾶς, καὶ εἶδεν ὅτι διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ράμφους τῆ ἔθεσε τι μεταξὺ τῶν χειλέων. Ἦτο πῶα ἀποδίδουσα τὴν ζωὴν.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνέστη παρενθύς.

— Ἄ! πατέρα, εἶπε, πιστεύω ὅτι θὰ τηρήσῃς τέλος τὴν ὑπόσχεσίν σου, καὶ θὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

— Ἄλλὰ φεῦ ! ὁ βασιλεὺς δὲν ἐφοβήθη νὰ ἐπιορκήσῃ καὶ πάλιν· μόλις ἔσχεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ζωσαν τὴν θυγατέρα του, διέταξε τούς ἀυλικούς του νὰ διώξωσι τὸ αὐθαδὲς πτηνόν.

Τότε συνέβη πρῶγμα λίαν παράδοξον.

Ἡ μικρὰ κόρη τοῦ βασιλέως ἐφάνη ζεῖν μικρότερα, καὶ, σμικρυνομένη πάντοτε ὡς νιφὰς ἐν τῷ ἡλίῳ, ἐγένετο τέλος πλάσμα ἰσχνὸν πτερωτόν, οὐτινος τὸ ὄλον ἦτο μικρότερον τῆς πυγμῆς νηπίου. Ἡ ὠραιότερα τῶν πριγκίπισσῶν εἶχε καταστῆ ἡ ὠραιότερα τῶν πτερωτῶν ὁμοφύλων της ! Καὶ ἐν ᾗ ὁ πατὴρ της, μετανοῶν διὰ τὴν ἀχαριστίαν του, ἔτεινε χεῖρας ἀπέλπιδας, αὐτὴ ἐπέταξε μὲ τὸ ἀηδόνι πρὸς τὰ μεγάλα γειτονικὰ δάση, εἰς τὰ ὅποια πολὺ ταχέως ἔμαθε πῶς κατασκευάζουν τὰς φωλεὰς.

Ἐν Σύμφ.

Π. Δ. ΤΕΪΤΣΕΚΑΝΣ

ΤΕΛΟΣ

Ε Ν Β Ι Α Ι

Ἀκηλίδωτος μέχρι τοῦδε ὑπῆρξεν ὁ βίος του, οὐδ' ἐνεθυμείτο νὰ εἶχε διαπράξει τίποτε βαρύνον τὴν συνείδησίν του. Καὶ ἐν τούτοις ὁ κύριος Χάρτμαν δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐπέξηγήσῃ τὴν ταραχήν, ἣτις τὸν ἐκυρίευεν, ὅταν ἀπερχόμενος ὁ προϊστάμενός του, ὁ κύριος Κλάπενφελδ, τῷ εἶπε μὲ φιλικὸν τόνον :

«Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε σήμερον μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὰς τέσσαρας... σὰς περιμένω εἰς τὸ σπίτι !»

Τεθορυβημένος ὁ γραμματεὺς ἠτένισεν ἐπὶ μικρὸν τὴν θύραν, ἣτις ἐκλείσθη ὅπισθεν τοῦ προϊσταμένου. Κατόπιν ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖόν του, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος τί νὰ ἐσήμαιεν ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη πρόσκλησις.

Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν εὐρίσκεν ὁ νέος δυνάμενος νὰ ἔχη σχέσιν μετ' αὐτῆς. Μὰ ἦτο ἀποπομπὴ ὑπὸ ὠραῖον πρόσχημα; Ὅχι... ἠδύναται νὰ παραδεχθῇ

τοιοῦτόν τι, ἀφ' οὗ ἐξετέλει ἐπακριβῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐφ' ᾧ αὐτὸς ὁ προϊστάμενος τῷ ἐξέφρασεν ἐπακνελημένως τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῦ εὐαρέσκειαν. Ἴσως αὖξησις τοῦ μισθοῦ ; Ἄλλὰ διὰ τοιοῦτόν τι πάλιν ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας του ἦτο πολὺ βραχύς. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, εἴτε δυσμενῆς εἴτε εὖνους θὰ ἦτο ἡ ἀνακοίνωσις, ἐξάπαντος ἡ πρόσκλησις εἶχεν ἰδιαιτερόν τινα σκοπὸν· ἄλλως ὁ κύριος Κράπενφελδ δὲν θὰ ἐξεφράζετο μὲ τόσον ἐπίσημον τόνον. Ὁ ἐπίσημος ἐκεῖνος τόνος ἦχει ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τὰ ὄτα τοῦ νέου, ἔκαμε τὸν σφυγμόν του νὰ πάλῃ ἀτάκτως καὶ προὔξενει εἰς τὸ ἦθός του τοιαύτην ἀλλοίωσιν, ὥστε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τὸν παρηκολούθησαν μ' ἔκπληκτον ὄμμα, ὅταν ἀφῆκε τὸ γραφεῖόν του καὶ κατήλθε τὰς δύο κλίμακας.

Ἀκριβῶς τὴν 4ην ὁ Χάρτμαν εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προϊσταμένου. Ὁ,τι συνέτεινεν εἰς τὴν ναυξήσῃ τὴν ἀμνηχανίαν του, ἦτο βεβαίως τὸ βλέμμα τῆς ὠραίας καὶ θελητικῆς ἐκείνης νεάνιδος, ἣτις ἤδη τῷ ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ ἠρῆθρῖσε προφανῶς κατὰ τὴν εἰσοδόν του. Ὁ νέος μόλις ἐδυνήθη νὰ ὑποτραυλίσῃ ἓνα χαιρετισμόν. Ἐγνωρίζοντο, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε ὠμίλησαν πρὸς ἀλλήλους. Εἰς εὐγενῆς ἐκ μέρους ἐκείνου χαιρετισμὸς καὶ ἐν δειλὸν συμπαθείας βλέμμα, ἦτο τὸ πᾶν. Ἐκείνη ἐπίσης, ἀνταπέδιδεν ἐννοεῖται τὸν φιλικὸν χαιρετισμόν, ἄφινε τὸ γλυκὺ τῆς βλέμμα νὰ ἐπαναπαυθῆ ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον, — ὅταν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ στιγμή — καὶ ἦτο πάλιν τὸ πᾶν.

Ἄλλ' ὅταν ἐκείνη τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἐπεσκέπτετο τὸν πατέρα της τόσῳ συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖον... τοῦτο δὲν ἐδύνατο ἄρα γε νὰ προδιδῆ παιδικὸν τινα ἔρωτα ;

Καὶ ἐκεῖνος, ὁ νεαρὸς γραμματεὺς ! Μήπως τὸ ἔκαμεν ἐπιτήδης νᾶνοίγη πάντοτε τὴν μεσημβρίαν, ἀκόμη καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου του, διὰ νὰ εἰσέρχεται καθρὸς ἀήρ ; Δὲν ἐδύνατο ἄρα γε νὰ ἤξευρῃ ὅτι τὴν ὠραν ἐκείνην ἤρχετο ἡ Ἑρμιλία νὰ χαιρετίσῃ τὸν πατέρα της ;

Ἐν τούτοις ἴστατο τώρα ἐνώπιόν της καὶ ἰδοὺ κατεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τη εἶπῃ μίαν γλυκεῖαν λέξιν. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ παραιτηθῆ τῆς προθέσεως ταύτης, ἀφ' οὗ μόλις ἐδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

Μὲ συνεσφιγμένην καρδίαν εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου τὸν περιέμενον ἤδη ὁ κύριος Κράπενφελδ, καὶ τείνων φιλίως τὴν χεῖρά του, τῷ ἔνευσε νὰ καθῆσῃ.

«Ἀγαπάτε τὴν θυγατέρα μου ;», ἤρξατο ὁ προϊστάμενος.

Ὁ κύριος Χάρτμαν κατέβαλε πολὺν κόπον νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τῆς ἔδρας του. Τί ἦτο τοῦτο ; Πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν προϊστάμενον ἡ ἰδέα αὕτη ; Πῶς ἐγνωρίζεν οὗτος τεθαμμένον αἰσθημα, τὸ ὅποτον μόνον αὐτός ...

«Λοιπόν, ἀποκριθῆτε, Χάρτμαν. Ἀποκριθῆτε ἄνευ περιστροφῶν. Ἀγαπάτε

τὴν θυγατέρα μου ... εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι ;
— Ὁμολογῶ ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' οὐδέποτε εἶπα εἰς κανένα οὐτε μίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Χάρτμαν διὰ τρεμούσης φωνῆς.

«Καὶ ὅμως σκεφθῆτε ὀλίγον!»
Ὁ Χάρτμαν ἐδέησε νὰ ἐπαναλάβῃ, ὅτι πρὸς οὐδένα ὠμίλησε περὶ τῆς ἀποκρύφου ταύτης κλίσεως τῆς καρδίας του.
«Τότε ἐγὼ θὰ ἔλθω εἰς βοήθειαν τῆς μνήμης σας», εἶπεν ὁ κύριος Κράπενφελδ, ἐξάγων συγχρόνως ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν χαρτίον, τὸ ὅποιον ἀπέθηκε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν :

Ἐπιγραφοί μου γονεῖς,

Ἡ ἐξομολόγησίς μου θὰ σας λυπήσῃ, καὶ ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες μοὶ εἶνε οἱ πολυτιμότεροι ὄλων ἐπὶ γῆς. Μὲ ὀλίγας λέξεις, ἀγαπῶ· ἀγαπῶ ἐκ βάθους ψυχῆς νεάνιδα ὠραία, ὡς οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ. Ἀγαπῶ τὴν Ἑρμινίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ προῖσταμένου μου· ἀλλὰ ποτὲ ἀκόμη δὲν ὠμίλησα πρὸς αὐτήν, ἂν καὶ τὴν βλέπω καθ' ἐκάστην Μ' ἐγκαταλείπει ὄλον μου τὸ θάρος, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος δύναται νὰ ἦνε ἀτυχὴς καὶ ἄνευ ἐλπίδος, καὶ ὅτι ...

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν ἐπ' ὀλίγον ὁ κύριος Κράπενφελδ καὶ παρετήρει τὸν πρὸ αὐτοῦ καθήμενον νέον, ὅστις κατεγίνετο σπογγίζων τὸν ἰδρωτᾶ ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ ἐβλεπε περίξ ὡς ἐξ ὄνειρου ἀφυπνιζόμενος.

«Δὲν ἀναγινώσκω παρακάτω», εἶπεν ὁ προῖσταμένος, «εἶνε περιττόν ... γνωρίζεις βέβαια αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν».

— Μάλιστα, τὴν ἔγραψα τῷ ὄντι», εἶπεν ὁ Χάρτμαν. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου, πῶς τὸ κείμενον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς εὐρίσκειται εἰς χεῖράς σας, ἀφ' οὗ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔρριψα αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σε ἀνησυχῇ εἶπεν ὁ κύριος Κράπενφελδ τύπτων οἰκείως τὸν ὦμον τοῦ νέου. «Βλέπω ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὅτι ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα μου εἰλικρινῶς καὶ ἐνδομύχως καὶ τοῦτο μοὺ ἀρκεῖ. Ἡ Ἑρμινία, ἡ ὅποια σοὺ φαίνεται τόσῳ καλὴ, θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον σύζυγός σου. Ἀνακοίνωσε τὴν εἰδήσιν ταύτην εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς σου γονεῖς· ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ τὸ κάμῃς, πάλιν ἐν βίᾳ καὶ πρὸ πάντων... νὰ μὴ περάσῃς πάλιν, κατὰ τὸ σύνθετες, τὸ γράμμα σου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἀντιγράφων».

Γ. Ρ. Δ. Ξ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μεταφερομένου τοῦ τε γραφείου καὶ τυπογραφείου ἡμῶν ἐν τοῖς νεοδημητέοις καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαίτειοῦ ἀρ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάρη καὶ παραπλεύρως τῆς μεγάλῃς οἰκίας Μαυρομιχάλη, δὲν θὰ ἐκδώσωμεν φύλλον τὴν προσεχῇ Πέμπτην, θ' ἀναπληρώσωμεν δὲ τὴν ἑλλειψίν διὰ τοῦ κατὰ τὴν προσεχῇ Κυριακῆν, 1ῆν Ὀκτωβρίου, ἐκδοθησομένου

ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
1ῆν ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝ
ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΔΙΠΛΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ
ΔΙΑΔΟΧΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΗΜΩΝ ΦΥΛΛΟΥ :

Ἄντ' προοιμίου — Τὸ Μυστήριον, ποίημα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου. — Ἀποφύγετε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου. — Σοφία, διήγημα ὑπὸ Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου. — Τὸ Τορπιλλοδόλον 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Πέτρου Μαβλ. μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρτίου. — Εἰς τοὺς Γάμους τοῦ Διαδόχου, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη. — Ἀληθὲς ἄραμα ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαβάρη. — Ἡ Μήτηρ Τρελλῆ, Συμραϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ ἐστεμμένου Γάλλου συγγραφέως Λέοτος δὲ Τενσῶ, κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἄλλον ἀντ' ἄλλου, διήγημα ὑπὸ Ἐθαγγέλου Κουσουλάκου. — Κωνσταντινοῦ Σοφία, ποίημα ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Τσακασιάνου.

Πρὸς τοὺτοισ τὸ Ἐκτακτὸν ἡμῶν Φύλλον θὰ κοσμεῖται

μὲ ὠραίας ὀλοσελίδους εἰκόνας τοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ τῆς ΣΟΦΙΑΣ, φιλοτεχνηθείσας ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν ἀξιοζήλου καλλιτέχνου κ. Α. Φωκᾶ· μὲ μουσικὴν, ἀποκλειστικῶς γραφεῖσαν διὰ τὸ Ἐκτακτὸν ἡμῶν Φύλλον ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Ζακυνθίου μουσουργοῦ Παύλου Καρρέρη, μετὰ τῆς εἰκόνας αὐτοῦ, θὰ περιέχει δὲ καὶ ἀγγελίαν Λαχείου βιβλίων ἀξίας δρ. 264.

Ἐπιτυχεστέρα ἐκλογή τῶν δύο μας Νέων Μυθιστορημάτων
δὲν ἡδύνατο νὰ γείνη.

Οἱ ἀπὸ 1ῆς Ὀκτωβρίου 1889 ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ, ὅπερ ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων συνέστησε χάριν τῶν τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν αὐτῆς, καὶ ὅτινος ἡ ἐκκύβευσις γενήσεται τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἴδιου ἔτους, ἐνώπιον τετραμελούς Ἐπιτροπῆς. Ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης ἀποδείξεως πληρωμῆς εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ῆς Ὀκτωβρίου εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὡς καὶ οἱ ἀγοράζοντες αὐτὰ, δὲν ἔχωσιν ἀνάγκη τῶν προεκδοθέντων φύλλων, διότι ἀπὸ 1ῆς Ὀκτωβρίου τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ἀπαρτίζουσι σειρὴν ἀνεξάρτητον

ΝΕΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Τὸ Ἐκτακτὸν Φύλλον ἡμῶν ἀπαρτίζεται ἐξ 20 σελίδων, πωληθήσεται δὲ ἀντὶ λεπτῶν 20 ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 1ῆν ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

συσταθὲν χάριν τῶν τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, καὶ τῶν ἀπὸ 1ῆς Ὀκτωβρίου 1889 ἐγγραφησομένων.

Τὰ κέρδη παραδοθήσονται τὴν 1 Ἰανουαρίου 1890.

6 Ἀριθμοὶ κερδέζουσιν 6

Ὁ ΠΡΩΤΟΣ ἀριθμὸς κερδίζει : Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, (ὀλόκληρον τὴν σειρὰν ἐκ 10 τόμων) δρ. 46. — Τα Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Γὰ Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωραμίᾳ δρ. 6. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφὸν Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρόου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογῆρον δρ. 4. — Τὴν Παράπτωσιν καὶ Μεταμέλειαν δρ. 4. Τὴν Μπουμπουλίναν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὴν Διδασκάλισσαν δρ. 3. — Τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 4. — Καὶ τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα, ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. Ἐν ὄλῳ δρ. 110.

Οἱ ΔΥΟ ἐπόμενοι : Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφὸν Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρόου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογῆρον δρ. 4. — Τὴν Μπουμπουλίναν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 4. — Τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα — ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. Καὶ τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Ἐν ὄλῳ δρ. 106.

Οἱ ΤΡΕΙΣ τελευταῖοι : Τὰ Ἐκκατομύρια τοῦ Ἰωραμίᾳ δρ. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὴν Διδασκάλισσαν δρ. 3. — Καὶ τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Ἐν ὄλῳ δρ. 48.